

Rozloučení se zimou

V posledních letech si spousta lidí pochvaluje teplé počasí, které teď tak často přichází třeba v půlce ledna - jako kdyby to bylo v pořádku, když uprostřed zimy vypučí jehnědy a zase zmrznou, žáby a další tvorové ztrácejí energii při narušení jejich hibernace, hrozí nedostatek vody, atd. atd. Příjemné sluníčko je zřejmě vítané za všech okolností, čistě jen proto, že od podzimu do jara je to dlouhá doba a všem se stýská. Dá se to pochopit, ty otázky, „kdy už bude konečně hezky“, ale i tak mi to připadá, jako by někdo netrpělivě přešlapoval kolem odpočívajícího spáče a někdy tak kolem třetí po půlnoci už ho začínal poštuchovat a budit. Teď v dubnu už je to ovšem jiná věc a rozloučení s uplynulou studenou roční dobou je na místě. V pátek 27. 4. se tedy podíváme s naším spolkem Ledňáčků na zahrádku jedné z nově přihlášených rodin, co všechno už roste na záhonech, a i při dalších schůzkách chceme být u toho, až se to kolem všechno zazelená a rozkvetne.

Moc se mi líbí haiku pana Jiřího Wagnera inspirovaná počasím, která od začátku tohoto roku uveřejňujeme v Literárním okně, a tak na ně určitě upozorním jak rodiče Ledňáčků, tak moje čtenáře u pultu knihovny. S dětmi si zopakujeme jarní říkanky a popěvky (hlavně naši oblíbenou písničku "Vítám tě, voděnko") a pro dospělé nachystám jako každý měsíc pár zajímavých ukázek z veršů a poetické prózy - třeba o tom, jak Victor Hugo *"chodil snít do Lucemburské zahrady, kde šepot v hnízdech zněl a v pustém stromořadí stín se sluncem si hrál jako dva psíci mladí..."* (to je z básně "Jinošství" v překladu Gustava Francla). Kromě pravidelného Zastavení v čase je setkání s poezií věnována i malá výstavka v půjčovně, neustále obměňovaná, tak aby čekalo na příchozí pořad nějaké překvapení.

Pro naši dobrovolnickou skupinu je příchod jarních dní neodmyslitelně spojen s tranferem

Hřebec Ardo – hřebčinec Písek

obojživelníků, a protože se této činnosti věnujeme už několik let, stalo se to naší srdeční záležitostí – viz např. vyprávění o dvou hlavních „žabovištích“ [zde](#) nebo [zde](#). Jaro se tedy v našich domácnostech pozná hlavně podle toho, že někde po ruce je neustále připravena baterka a jiné podobné nezbytnosti. Jistě každý z vás by nám mohl napsat něco svého, svoje osobní a nezaměnitelné asociace. Jeden ze zajímavých příkladů jsme vyslechli například 7. 3. 2015, kdy jsme společně navštívili Písek a podívali se do lesa, do Sladovny a do hřebčince. Místní zaměstnanci nám totiž vyprávěli mimo jiné o Myslbekově bronzovém portrétu černého východofříského hřebce Arda (viz např. [zde](#)), který je vystaven na nádvoří a je zde předmětem stejně upřímného obdivu jako jezdecká socha sv. Václava v Praze (jde o téhož koně, který se narodil v roce 1897 v severním Německu a stál slavnému sochaři modelem). V prvních vlahých jarních dnech se na

chladném kovu sochy sráží rosa – a podle toho se v hřebčinci pozná, že zima už je definitivně pryč. Jakmile se Ardo začne „potit“, je z toho prý vždycky velká sláva a radost...

-ah-